

Gökte ve yerde övülen tek insan: Hz. Muhammed (asm)

Ayşenur Hanım: “Peygamber Efendimizin mucizelerini ve eşsizliğini anlatmak mübalağa etmek midir? Onu mübalağa etmeden hak ettiği şekilde övmenin sınırları nelerdir?”

ALLAH, MELEKLER VE İNSANLAR ONU (ASM) ÖVÜYOR

Peygamber Efendimizin en çok bilinen ismi Muhammed'dir (asm). Muhammed, yerde insanların, gökte meleklerin ve nihayet Allah'ın övdüğü insan demektir. Bu kutlu isim, kutlu anne Hazret-i Âmine'ye, henüz hamileyken rüyasında talim edilmiştir. Denmiştir ki:

“Ya Âmine! Sen, âlemlerin hayrına hamilesin. Doğduğunda adını Muhammed koy!”
Şerefli dede Abdülmuttalib'e “Adını ne koydun?” diye soruyorlar. Abdülmuttalip:
“Muhammed!” diyor.

“Neden atalarından birinin ismini koymadın da bu ismi verdin?” dediler.

Cevabı şu oldu:

“Allah'ın ve insanların onu övmeleri için!”¹

Cebrail (as) şöyle haber getirdi: “Ya Resulallah! Allah senin için diyor ki: ‘Ben İbrahim'i Kendime dost kıldımsa, seni de sevgili kıldım. Benim katımda senden daha üstün bir yaratılmış yoktur! Sen olmasaydın, ben kâinatı yaratmazdım!’”

Keza Allah, kendi rızasını, Resulullah'ın (asm) rızasının içine koymuştur. Kur'ân buyuruyor ki: “Resule itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur.”²

Yerdekilerin ve göktekilerin övdüğü tek şahsiyet olan Hazret-i Muhammed'i (asm) övmek, onun eşsizliğini ve mucizelerini anlatmak, mübalağa değildir. Doğru olandır!

ONU HAK ETTİĞİ ŞEKİLDE ÖVMENİN SINIRLARI

O, yaratılmışlar içinde eşsizdir ve her alanda binlerce mucizesi vardır.

Onu hak ettiği şekilde övmenin elbette sınırları vardır. Tehlikeli ve doğru olmayan övgüden de şüphesiz sakınmak lâzımdır.

Bununla beraber, bir defa şunu bir teslim edelim: O—el-hak—yaratılmışların en üstünüdür. Peygamberlerin de en üstünüdür. Bunu teslim etmek, onun gerçeklik hakkıdır. Fakat o (asm),—hâşâ—ilâh değildir. Melek de değildir. O insandır, en mükemmel insandır. Ve Allah’a en kul bir kuldur! Allah katında en sevgili olma vasfını kral bir peygamber olarak değil, kul bir peygamber olarak kazanmıştır. Şehadet kelimesi onun önce kul, sonra resul olduğuna şahitlikle bitiyor: “Eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resuluh” (Şahadet ederim ki, Muhammed (asm) O’nun kulu ve resulüdür.)

Geçmişte bazı kavimler peygamberlerine ilâhlık vasfı vermişler veya peygamberlerinin “Allah’ın oğlu” olduğunu iddia etmişlerdir. Hıristiyanlar Hazret-i İsa’ya, Yahudîler Hazret-i Üzeyir’e “Allah’ın oğlu” demişlerdir.³ Bazı kavimler de peygamberlerinin meleklerden olmasını arzu etmişlerdir.

Oysa ne hiçbir peygamber Allah’ın oğludur veya ilâh vasfına sahiptir; ne de meleklerdendir! Yanlış olan bu iddiadır. Böyle bir iddia içinde olmamak veya böyle bir iddiayı ihsas eder şekilde mübalağalı konuşmamak şartıyla, Hazret-i Muhammed’in (asm) insan ve resûl olarak en üstün olduğu anlatılabilir. Bu mübalağa değildir; gerçektir.

ONU, KÂİNATIN YARATILIŞ SEBEBİ GÖRMEK MÜBALAĞA DEĞİLDİR

Nitekim kaynaklar onun peygamberlerin en faziletlisi olduğunu, kâinatın onun hürmetine yaratıldığını, o yaratılmasaydı kâinatın yaratılmayacağını, onun kâinatın çekirdeği ve meyvesi olduğunu delilleriyle birlikte anlatıyorlar.

Bediüzzaman, Peygamber Efendimiz’in (asm) yaratılmışlar içinde en mükemmel fert, mahlûkat içinde en mümtaz şahsiyet, ibadetiyle Allah’ın rububiyetine en güzel âyinedar, Allah’ın cemalinin ve esmasının en mükemmel âyinesi, insanların en mükemmeli ve ahlâki meziyetlerde en yüksek mertebede olduğunu, bu nedenle “Habîbullah” unvanını hakkıyla aldığını ifade ediyor.⁴

Keza Bediüzzaman, Peygamber Efendimiz’in (asm) kâinatın yaratılma sebebi olduğu ile ilgili hadis-i kutsîyi şöyle izah ediyor: “Şu gördüğün büyük âleme büyük bir kitap nazarıyla bakılırsa, nur-u Muhammedî (asm) o kitabın kâtibinin kaleminin mürekkebidir. Eğer o âlem-i kebîr bir şecere tahayyül edilirse, nur-u Muhammedî hem çekirdeği, hem semeresi olur. Eğer dünya mücessem bir zihayat farz edilirse, o nur onun ruhu olur. Eğer büyük bir insan tasavvur edilirse, o nur onun akli olur.

Eğer pek güzel řařaalı bir cennet bahęesi tahayyül edilirse, nur-u Muhammedî onun andelîbi olur.”5

Netice itibariyle, Peygamber Efendimizi (asm) bir beşer olarak kâinatın en efdal makamında görmek ve böyle anlatmak mübalağa değil, hakikattir. Onun hakkını teslim etmek de, ümmetinin vazifesidir.

Dipnotlar:

1- Beyhakî, Delâil.c.1, s. 113; Ebu'l-Fidâ, c. 2, s. 266; Diyarbekrî, c. 1, s. 204; Halebî, İnsânu'l-uyn, c. 1.S.128; M. Asım Köksal, İslam Tarihi, Kksal Yayınları: 1/30.,

2- Nisa Suresi: 80,

3- Tvbe Suresi: 30,

4- Mektubat, s. 294,

5- Mesnevi-i Nuriye, s. 99